

ชาติหน้ามีจริงหรือ ?...

นำเสนอเมื่อ : 22 ธ.ค. 2552

" จะต้องให้รู้ด้วยตนเอง ธรรมะที่แท้จริงเหมือนหูรูดของแอปเปิ้ล เรื่องรสของแอปเปิ้ล เราฟังดูเฉยๆก็ไมรู จะไม่รู้ว่ามันหวานหรือมันเปรี้ยวอย่างไร? นอกจากเราลองชิมแอปเปิ้ลนั้นแล้ว นั่นแหละ... จึงจะรูแจงว่า รสของมันเป็นอย่างไร? อร่อยไหม? ไม่ต้องไปถามใครอีกแล้ว ปัญหามันจบที่ตรงนั่นเอง "

ครั้งหนึ่งมีคนกลุ่มหนึ่งมาถามปัญหาท่านอาจารย์ชา (หลวงพ่อกษา วัดหนองป่าพง อุบลราชธานี) เรื่องชาติหน้าภพหน้า เขาสงสัยว่า คนตายแล้วเกิดหรือไม่?

ผู้ถาม : หลวงพ่อครับ ชาติหน้ามีจริงไหม?

ท่านอาจารย์ชา : ถ้าบอกจะเชื่อไหมล่ะ?

ผู้ถาม : เชื่อ

ท่านอาจารย์ชา : ถ้าเชื่อ.....คุณก็โง่

ผู้ถาม : คนตายแล้วเกิดไหม?

ท่านอาจารย์ชา : จะเชื่อไหมล่ะ? ถ้าเชื่อ.....คุณโง่หรือฉลาด?

แล้วท่านจึงสอนต่อไปว่า

หลายคนมาถามเอาตมาเรื่องนี้ เอาตมาก็ถามเขาอย่างนี้เหมือนกันว่า ถ้าบอกแล้วคุณเชื่อไหม? ถ้าเชื่อคุณก็โง่ เพราะอะไร ก็เพราะมันไม่มีหลักฐาน-พยานอะไรที่จะหยิบมาให้ดูได้ ที่คุณเชื่อเพราะคุณเชื่อตามเขา คนเขาวางอย่างไร คุณก็เชื่ออย่างนั้น คุณไม่รู้จักด้วยปัญญาของคุณเอง คุณก็โง่อยู่รำไป ที่นี้ถ้าเอาตมาตอบว่า คนตายแล้วเกิดหรือว่าชาติหน้ามี อันนี้คุณต้องถามต่อไปอีกว่า ถ้ามี พายุฝนไปดูหน่อยได้ไหม? เรื่องมันเป็นอย่างนี้ มันหาที่จับจุมไม่ได้ เป็นเหตุให้ทะเลาะทุมเถียงกันไปไม่มีที่สิ้นสุด

ที่นี่ ถ้าคุณถามว่าชาติหน้ามีไหม? เอาตมาก็ถามว่า พรุ้งนั้นมีไหม? ถ้ามีพาไปดูได้ไหม? อย่างนี้คุณก็พาไปดูไม่ได้ ถึงแม้วาพรุ้งจะมีอยู่ แต่ก็พาไปดูไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าวันหนึ่ง พรุ้งนั้นก็ต้องมี แต่สิ่งนี้เป็นของที่จะหยิบยกเอามาเป็น วัตถุตัวตนให้เห็นไม่ได้

ความจริงแล้ว พระพุทธองค์ท่านไม่ให้เราตามไปดูถึงขนาดนั้น ไม่ตองสงสัยว่าชาติหน้ามีหรือไม่มี ไม่ตองไปถามว่า คนตายแล้วจะเกิดหรือไม่เกิด อันนั้นมันไม่ใช่ปัญหา มันไม่ใช่หน้าที่ของเรา หน้าที่ของเราคือ เราจะตองรู้จัก เรื่องราวของตัวเองในปัจจุบัน เราตองรู้ว่า เรามีทุกข์ไหม? ถ้าทุกข์ มันทุกข์เพราะอะไร? นี่คือนสิ่งที่เราจะต้องรู และเป็นหน้าที่โดยตรงที่เราจะต้องรู้ด้วย พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เรารู้เอาปัจจุบันเป็นเหตุของทุกอย่าง เพราะวาปัจจุบันเป็นเหตุของอนาคต คือถ้าวันนีผานไป วันพรุ่งนี้มันก็กลายเป็นวันนี้ นี้เรียกว่าอนาคตคือพรุ่งนี้ มันจะมีได้ก็เพราะวันนี้เป็นเหตุ ที่นี้อดีตก็เป็นไปจากปัจจุบัน หมายความว่า ถ้าวันนีผานไป มันก็กลายเป็นเมื่อวาน นี้เสียแล้ว นี่คือนเหตุที่มันเกี่ยวเนื่องกันอยู่ ฉะนั้น พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้เราพิจารณาเหตุทั้งหลายในปัจจุบัน เท่านี้ก็พอแล้ว ถ้าปัจจุบันเราสร้างเหตุไว้ดี อนาคตมันก็จะดีด้วย อดีตคือวันนี้ที่ผานไป มันยอมดีด้วย และที่สำคัญที่สุดคือ ถ้าเราหมดทุกข์ได้ในปัจจุบันนี้แล้ว อนาคตคือชาติหน้าก็ไม่จำเป็นที่จะต้องพูดถึง

คนหนึ่งพูดว่า : กลัวว่าชาติหน้าจะไม่ได้เกิด

ท่านอาจารย์ชา : นั่นแหละยิ่งดี กลัวมันจะเกิดเสียด้วยซ้ำไป

ในครั้งพุทธกาล สมัยที่พระพุทธเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ มีพราหมคนหนึ่งมีความสงสัยว่า คนตายแล้วไปไหน? คนตายแล้วเกิดหรือไม่? ถ้าพระองค์ตอบได้ก็จะมาบวชด้วย แต่ถาตอบไม่ได้หรือไม่ตอบ แกก็จะไม่บวช แกว่าของแกอย่างนั้น พระพุทธเจ้าจึงตอบว่า มันเป็นเรื่องอะไรของฉันแล้ว พราหมจะบวชหรือไม่บวช นั่นเป็นเรื่องของพราหม ไม่ใช่เรื่องของฉัน พระองค์ตรัสว่า ถาตราบได้ที่พราหมยังมีความเห็นว่ามีคนเกิดหรือมีคนตาย คนตายแล้วเกิดหรือคนตายแล้วไม่เกิด ถาพราหมยังมีความเห็นอยู่อย่างนี้ พราหมก็จะไปบวชอยู่อย่างอื่นอีกหลายกัลป์ ทางที่ถูกต้อง พราหมจะต้องถอนลูกศรออกเสียบัดนี้ พระพุทธเจ้าท่านว่า ความจริงแล้วไม่มีใครเกิด ไม่มีใครตาย พราหมคนนั้นฟังไม่รู้เรื่อง และจนกว่าแกจะได้เรียนรู้เรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ให้เขาใจถ่องแทเสียแล้วนั้นแหละ จึงจะเขาใจคำพูดของพระองค์ได้ นั่นจึงจะเรียกว่า การรู้เห็นตามความเป็นจริงด้วยปัญญา เป็นการเชื่อด้วยปัญญา พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ ไม่ได้สอนหา ให้เชื่อวาคนตายแล้วเกิดหรือไม่เกิด ชาติหน้ามีหรือไม่มี อย่างนั้นไม่ใช่เรื่องเชื่อหรือไม่เชื่อ จะถือเอาเป็นประมาณไม่ได้ จะถือเอาเป็นหลักเกณฑ์ไม่ได้ ดังนั้น ที่คุณถามว่า ชาติหน้ามีไหมนั้น เอาตมาจึงถามคุณว่า ถาบอกแล้วคุณเชื่อไหม? ถาเชื่อ โง่หรือฉลาด? อย่างนี้เขาใจไหม? ให้เอาไปคิดดูเป็นการบ้านนะ

ขอบคุณธรรมจักรดอทเน็ต